

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2189

Κυριακὴ τοῦ Παραλύτου (Ἰω. 5,1-15)
19 Μαΐου 2019

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Παράλυτος καὶ παράλυτοι

«Ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος πολὺ τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν» (Ἰω. 5,3)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ τετάρτη Κυριακὴ τοῦ Πάσχα, ἡ Κυριακὴ τοῦ Παραλύτου. Τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» ἐξακολουθεῖ νὰ ψάλλεται μέσα **στὴν ἐκκλησία**, καὶ θὰ ψάλλεται ἔτσι μέχρι τὴν ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως.

Ἄλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε ἀρκετό. Στὰ χρόνια τὰ παλιά, τὰ εὐλογημένα, τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» δὲν τὸ ἔλεγαν μόνο μέσα στὴν ἐκκλησία· ἦταν **ὁ χαιρετισμὸς** ὅλων τῶν Χριστιανῶν παντοῦ. Τώρα μόνο τὴ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως ἀκούγεται, καὶ πάλι ψυχρά. Σήμερα, σὲ ἐποχὴ ὑλιστικῆ, ποὺ τὸ πνεῦμα σβήνει καὶ ἡ πίστι ψυχραίνεται, τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» ἀκούγεται πολὺ ἄτονα. Ἄλλα πράγματα συγκινοῦν· ὄχι ἡ ἁγία πνευματικὴ ζωὴ, ἀλλὰ μιὰ ζωὴ ὑλιστικὴ, ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὸ σῶμα. Θέλετε ἀπόδειξι;

Κάνω **μιὰ ὑπόθεσι**, γιὰ νὰ αἰσθανθῆτε αὐτὸ ποὺ λέμε. Ἄς ὑποθέσουμε ὅτι διαδίδεται μιὰ εἴδησις· Ἐξω ἀπὸ τὴν πόλι, σὲ ἀπόστασι χιλιόμετρων, πάνω σ' ἓνα ἀπόκρημνο βουνό, βρέθηκε **μιὰ πηγὴ** ποὺ τὸ νερὸ τῆς εἶνε θεραπευτικόν. Ὅποιος πιῇ καὶ λουστῇ σ' αὐτό, ἂν πάσχη π.χ. ἀπὸ ἀρθριτικὰ ἢ ῥευματικὰ, γίνεται ἀμέσως καλὰ χωρὶς φάρμακα ἢ ἄλλη ἰατρικὴ βοήθεια· ἂν εἶνε τυφλὸς βλέπει τὸ φῶς του, ἂν εἶνε κουφὸς ἀκούει, ἂν εἶνε κουτσὸς πετάει τὰ δεκανίκια· καὶ ἂν πάσχη ἀπὸ καρκίνου, τὴ μάστιγα αὐτῆ τῆς ἀνθρωπότητος, θεραπεύεται. Μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε τί θὰ γίνῃ, ἂν ἀκουστῇ κάτι τέτοιο; Θὰ τρέξῃ κόσμος πατεῖς με - πατῶ σε· θὰ χρειαστῇ ἡ ἀστυνομία νὰ βάλῃ τάξι.

Μιὰ ὑπόθεσις εἶνε αὐτῆ. Μὰ κάτι τέτοιο, ἀγαπητοί μου, λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο. Ὅτι στὰ Ἱεροσόλυμα, κοντὰ στὴν λεγομένη προβατικὴ πύλη τοῦ τείχους τῆς πόλεως, ὑπῆρχε μιὰ πηγὴ μὲ **κολυμβήθρα**, ἡ ὁποία εἶχε ὄχι ἀπλῶς ἰαματικὰ ἀλλὰ **θαυματοργὰ νερά**. Τί δηλαδὴ συνέβαινε ἐκεῖ. Κάπου - κάπου, σὲ ὦρα ἀπροσ-

διόριστη, τὰ νερά τῆς κολυμβήθρας, ἐνῶ ἦταν ἤρεμα, ξαφνικὰ τaráσσονταν. Κάποιος ἄγγελος κατέβαινε ἀπὸ τὰ οὐράνια, τάραζε τὸ νερό, καὶ ὅποιος προλάβαινε νὰ πέση πρῶτος μέσα, αὐτὸς θεραπευόταν, ὅποια κι ἂν ἦταν ἡ ἀσθένειά του· ἂν ὅμως, ὕστερα ἀπὸ ἓνα δευτερόλεπτο, ἔπεφτε κ' ἓνας ἄλλος, τὰ νερά ἔπαυαν νὰ ἔχουν γι' αὐτὸν θεραπευτικὴ δύναμι. Γι' αὐτὸ ἐκεῖ εἶχαν μαζευτῆ, κάτω ἀπὸ πέντε στοεὲς - ὑπόστεγα, πολλοὶ ἀσθενεῖς (τυφλοὶ, κουτσοί, κάθε λογῆς σακάτηδες) ζητώντας θεραπεία.

Μεταξὺ ὅλων ἐκείνων ἦταν κ' ἓνας ἄντρας πολὺ δυστυχισμένος. Ἦταν **παράλυτος**. Τὸν εἶχαν φέρει συγγενεῖς; φίλοι; καὶ τὸν εἶχαν ἀφήσει κάτω ἀπὸ μιὰ στοά, μονάχο κι ἀβοήθητο. (Ἔτσι κάνουν κάποιοι καὶ σήμερα· ἂν ἔχουν κανένα συγγενῆ ποὺ τοὺς εἶνε βάρος στὸ σπῆτι, πᾶνε καὶ τὸν πετᾶνε στὸ Ἄσυλο τῶν Ἀνιάτων, καὶ δὲν ξαναπερνοῦν πιά νὰ τὸν δοῦν. Ἄς εἶνε καλὰ κάτι ἡρωίδες νοσοκόμες ποὺ ὑπηρετοῦν τοὺς ἀρρώστους. Αὐτὰ συμβαίνουν στὸν ἄσπλαχνο κόσμου· ὑπάρχουν ἀνάπηροι καὶ γέροι σὲ γηροκομεῖα, ποὺ ἔχουν χρόνια νὰ δοῦν συγγενῆ τους). Καὶ ὁ παράλυτος αὐτὸς τῆς Βηθεσδὰ ἔμεινε μόνος - ὀλομόναχος ἐπὶ **τριανταοχτῶ χρόνια** παρακαλῶ. Ἔβλεπε κάθε τόσο νὰ θεραπεύωνται ἄλλοι, μὰ αὐτὸς ἔμεινε ἐκεῖ καρφωμένος στὸ κρεβάτι. Ὑπέμενε τὸ μαρτύριο ἀγόγγυστα, χωρὶς νὰ βλαστημήσῃ. Εἶχε ἐλπίδα· κι ὅποιος ἐλπίζει δὲν εἶνε δυστυχισμένος. Ἦλπιζε, ὅτι ὁ δίκαιος Θεὸς δὲν θὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ ἀλλὰ μιὰ μέρα θὰ τὸν θυμηθῇ.

Καὶ νὰ τώρα· ὄχι ἄγγελος, ὄχι ἄνθρωπος, ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς τῶν ἀγγέλων ποὺ κατέβηκε στὴ γῆ τὸν ἐπισκέπτεται. Τὸν σπλαχνίστηκε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ὡς ἓνας ἄγνωστος ἄνθρωπος τὸν πλησιάζει, συνομιλεῖ μαζί του καὶ μ' ἓνα λόγο του παντοδύναμο τοῦ λέει, νὰ σηκωθῇ ἐπάνω καὶ ν' ἀρ-

χίση νὰ περπατάη. Σὰν νὰ πέρασε τὸ κορμί του ἠλεκτρικὸ ῥεῦμα, τινάζεται ὄρθιος καί, αὐτὸς ποὺ δὲν μποροῦσε οὔτε τὸ κουτάλι του νὰ πιᾶση, σηκώνει στὸν ὦμο τὸ κρεβάτι του, καὶ φεύγει μπροστὰ στὰ ἔκπληκτα μάτια ὄλων, ποὺ τὸν βλέπουν καὶ δοξάζουν τὸ Θεό.

* * *

Τὸ γεγονὸς αὐτό, ἀγαπητοί μου, εἶνε εἰκόνα μιᾶς ἄλλης δεξαμενῆς, ἡ ὁποία κάνει θαύματα μεγαλύτερα ἀπ' ὅ,τι ἔκανε ἡ κολυμβήθρα τῆς Βηθεσδά. Ποιά εἶνε αὐτὴ ἡ δεξαμενὴ; Θὰ σᾶς τὸ πῶ, μὰ θὰ συγκινηθῆτε; Ἐὰν ἀκούγατε αὐτὸ ποὺ εἶπα στὴν ἀρχή, ὅτι ὑπάρχει κάπου μιὰ βρυσούλα ποὺ κάνει θαύματα, θὰ τρέχατε. Δὲν εἶνε ὅμως φαντασία, εἶνε ἀλήθεια: **ὑπάρχει** μιὰ ἄλλη δεξαμενὴ, ἀσυγκρίτως ἀνώτερη ἀπ' ὅλες τὶς ἱαματικὲς πηγές. Τρέχουν τὰ νάματά της τὰ ζωογόνα ἀενάως. Ὅποιος πιῇ ἀπ' τὸ νερό της, «δὲν θὰ διψᾶση ποτέ» πιά, ξεδιψᾷ ἅπαξ διὰ παντός (βλ. Ἰω. 4,14· 6,35). Κάθε σταλαγματιὰ της καὶ θαῦμα. Ἄν τὸ πιστεύαμε, ἂν τὸ νιώθαμε!... Ποιά εἶνε ἡ δεξαμενὴ αὐτῆ; Εἶνε ἡ Ἐκκλησία μας. Ποιά Ἐκκλησία; **Ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία**. Αὐτὴ εἶνε ἡ δεξαμενὴ· καὶ κάνει θαύματα μεγάλα.

Ποιά θαύματα; Στὸν ὑλιστικὸ αὐτὸν αἰῶνα, στὴν Ἐκκλησία καταφεύγουμε μόνο ὅταν ἀσθενήσῃ τὸ σῶμα· τότε θυμόμαστε Θεό, Παναγία, ἀγίους. Λησμονοῦμε ὅτι, προτοῦ ν' ἀρρωστήσῃ τὸ κορμί, ὑπάρχει κάτι ἄλλο ποὺ ἀσθενεῖ· ἔχουμε μέσα μας ἕναν ἄλλο σοβαρὰ ἀρρωστο. Ποιὸς εἶν' αὐτός; Εἶνε ὁ ψυχικός μας κόσμος· **πάσχει ἡ ψυχή**. Δηλαδή; Δὲν ὑπάρχει μόνο π.χ. τύφλωση σωματικὴ· οἱ σωματικὰ τυφλοὶ εἶνε λίγοι, οἱ ψυχικὰ **τυφλοὶ** εἶνε πολλοί· εἶνε ὅσοι δὲν βλέπουν τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ. Ὑπάρχουν ψυχικὰ **κουφοί**· αὐτοὶ ἄλλοῦ τεντώνουν τ' αὐτιά τους ν' ἀκούσουν, ἂν ὅμως πρόκειται γιὰ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖ ὁ διάβολος λὲς καὶ τοὺς ἔφραξε τ' αὐτιά μὲ βουλοκέρι. Πολλοὶ ἔχουν **γλῶσσα** γιὰ φλυαρίες καὶ βλασφημίες, δὲν ἔχουν ὅμως γλῶσσα νὰ ὁμολογήσῃ καὶ νὰ δοξάσῃ τὸ Θεό. Πολλοί, ἐνῶ ἡ καρδιά τους σκιρτάει γιὰ τὴ μάνα ἢ τὸ παιδί τους, ὅταν ἀκούσουν τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ εἶνε **ἄκαρδοι**. Ὅλοι αὐτοὶ εἶνε **ψυχικῶς παράλυτοι**· χέρια ἔχουν καὶ χέρια δὲν ἔχουν, πόδια ἔχουν καὶ πόδια δὲν ἔχουν, αὐτιά ἔχουν καὶ αὐτιά δὲν ἔχουν, μάτια ἔχουν καὶ μάτια δὲν ἔχουν... Τί θὰ γίνῃ γι' αὐτούς; Ὑπάρχει ἐδῶ ἡ δεξαμενὴ· ἂν ἔλθουν στὴν Ἐκκλησία μὲ πίστι, θὰ γίνῃ τὸ θαῦμα· ὁ κουφὸς θ' ἀνοίξῃ τὰ αὐτιά του στὸ εὐαγγέλιο καὶ θὰ πῆ ἀκούω, ὁ τυφλὸς θὰ δῆ τὸ φῶς του καὶ θὰ πῆ βλέπω, ὁ κουτσὸς θὰ

βαδίση τὴν ὁδὸ τῆς δικαιοσύνης, θὰ γίνῃ ἕνας ζωντανὸς ἄνθρωπος...

—Μὰ γίνονται τέτοια θαύματα; θὰ πῆτε.

Τὰ θαυματουργὰ νάματα τῆς Ἐκκλησίας, εἴκοσι αἰῶνες τώρα, γιαιτρεύουν τὸν ἀρρωστο ψυχικὸ κόσμο τοῦ πεπτωκότος ἀνθρώπου κάθε τάξεως, ἀπὸ τὸν πιὸ ἄσημο μέχρι τὸν πιὸ ἐπίσημο. Βασιλεὺς π.χ. ἦταν ὁ **Μέγας Κωνσταντῖνος** (ἐορτάζει στὶς 21 Μαΐου), ὁ ὁποῖος ὅμως στὸ παρελθόν του ὑπῆρξε καὶ μεγάλος ἁμαρτωλός· ἀλλὰ συναισθάνθηκε τὴν ἁμαρτωλότητά του, μετανόησε, βαπτίσθηκε, καὶ ἀπέθανε φέροντας τὸ λευκὸ χιτῶνα καὶ ἐπικαλούμενος τὸ θεῖο ἔλεος, ὅπως ἄλλοτε ὁ Δαυίδ.

* * *

Μεγάλῃ κολυμβήθρα, ἀγαπητοί μου, ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία μὲ τὰ ἱερὰ μυστήριά της.

—**Γιὰτί** τώρα, θὰ μοῦ πῆτε, ἀφοῦ ἡ Ἐκκλησία εἶνε τόσο εὐεργετικὴ, **ὁ κόσμος δὲν ἔρχεται σ' αὐτήν;** Ἡ ἀπάντησις εἶνε, ὅτι ὁ σατανᾶς, ἐπειδὴ ξέρει πόσο ὠφελεῖται ὁ καθένας στὴν Ἐκκλησία, φέρνει ποικίλα ἐμπόδια. Τὸ λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος· Σᾶς καλῶ καὶ δὲν ἔρχεστε· ὁ ἕνας λέει —Εἶνε καλοκαίρι κ' ἔχει ζέστη, ὁ ἄλλος —Εἶνε χειμῶνας πέφτει χιόνι, ἄλλος —Σήμερα βρέχει... Προφάσεις ὅλα αὐτά. Σᾶς βλέπω ὅμως, λέει, τὴν Κυριακὴ νὰ τρέχετε σὰν κοπάδι στὰ ἵπποδρόμια καὶ μὲ ζέστη καὶ μὲ χιόνι καὶ μὲ βροχή... Ἄχ αὐτὴ ἡ γενεὰ μας! γιὰ μιὰ μπάλλα κάθετα στὸ γήπεδο ὑπὸ ὅποιεσδήποτε καιρικὲς συνθήκες, στὴν Ἐκκλησία ὅμως δὲν ἔρχεται. Εἶνε κι αὐτὸ μιὰ ἀπόδειξις ὅτι ὑπάρχει διάβολος.

Ξέρετε πῶς μοιάζουμε; Σὰν τὰ παιδιὰ στὸ χωριὸ πού, ὅταν πιᾶσουν ἕνα πουλί, δένουν τὸ ποδαράκι του μ' ἕνα σχοινάκι καὶ μετὰ τ' ἀφήνουν. Τὸ ταλαίπωρο πετάει λίγο, τὸ παιδί τραβάει τὸ σχοινὶ καὶ μαζεύει πάλι τὸ πουλάκι στὴν ἀγκαλιά του. Κ' ἐμᾶς ὁ διάβολος μᾶς ἔχει δέσει μὲ **κάποια κακὴ συνήθεια, κάποιον πάθος**· καί, ἐνῶ διψᾶμε τὸ Θεό, μᾶς τραβάει κάτω.

Μπρὸς λοιπόν, ἀδέρφια μου, **ἡ Ἐκκλησία νὰ γίνῃ τὸ κέντρο!** Πάνω ἀπὸ ἀθλητικούς ἀγῶνες, θεάματα καὶ ψυχαγωγίες, πάνω ἀπὸ τὸ σπίτι μας, πάνω ἀπὸ κάθε τι ἄλλο, νὰ ἔνε ἡ Ἐκκλησία μας, αὐτὴ ποὺ μᾶς ἔσωσε καὶ ὡς ἕθνος. Νὰ γίνῃ πάλι ἡ Ἐκκλησία ἡ χαρὰ, τὸ θέλημα, ἡ ζωὴ μας. Ὁ καθένας μας νὰ κόψῃ τὰ σχοινιά ποὺ τὸν δεσμεύουν. Ὅταν χτυπᾷ ἡ καμπάνα, φτερὰ στὰ πόδια ὄλοι! μικροὶ - μεγάλοι στὸ ναό, ζητώντας τὸ θεῖο ἔλεος· καὶ τότε ὁ Θεὸς θὰ μᾶς εὐλογῆσῃ, θὰ μᾶς σώσῃ, θὰ μᾶς ἀξιῶσῃ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**